

ת"פ 50638/04/17 - מדינת ישראל נגד נאדר אבו סריה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50638-04-17 מדינת ישראל נ' אבו סריה

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נאדר אבו סריה

הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר הליך הוכחות, בתקיפת קטין שגרמה לו לחבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

עובדות המעשה

2. על פי העובדות כפי שנקבעו בהכרעת הדין, ביום 24.09.2011 צעד המתלון מביתו בשכונת אבו טור למכולת ובדרכו לשם פגש בנאשם ובבנו הקטין. לאחר שהמתלון תקף את בנו של הנאשם, צעק עליו הנאשם ואמר לו שילדיו הם קו אדום ושאל את המתלון אם הוא מבין מה פירוש קו אדום. משהשיב המתלון שאינו יודע, הכה אותו הנאשם במכת אגרוף באפו. כתוצאה ממעשה הנאשם דימם המתלון מאפו ונזקק לטיפול רפואי. מהבדיקה הרפואית עלה שגשר האף ומחיצת האף של המתלון סטו קלות וקיים חשד גבוה לשבר. בסופו של יום לא נתגלה שבר באף.

טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה עתר לגזור על הנאשם מאסר בן שישה חודשים אותו יישא בעבודות שירות לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלון. בדבריו לפני טען שמתחם העונש ההולם למקרה זה, נע במנעד שבין מספר חודשי מאסר שיכול ויישא אותם הנאשם בעבודות שירות ועד ל-10 חודשי מאסר בפועל, לצד פיצוי לנפגע העבירה. בטיעונו הדגיש שהנאשם לא הודה ולא הביע חרטה על מעשיו, הפגיעה שנגרמה למתלון הייתה משמעותית וכך גם פוטנציאל הנזק שיכול היה להיגרם בנסיבות המקרה נוכח פערי הכוחות שבין הצדדים. עוד הדגיש לחומרה את חילופי הדברים שבין הנאשם למתלון בטרם תקף אותו הנאשם, כך שלא מדובר בתגובה ספונטנית.

4. ב"כ הנאשם עתר לגזור על הנאשם מאסר על תנאי. לשיטתו, מתחם העונש ההולם למקרה זה נע במנעד שבין של"צ ללא הרשעה ועד למאסר בעבודות שירות. בטיעונו הדגיש את התנהלות רשויות אכיפת החוק שהייתה לדעתו לא הוגנת ואת מחדלי החקירה שנתגלו בתיק ושעליהם עמד בית המשפט בהכרעת הדין. עוד הדגיש שהעבירה נעברה ללא תכנון מוקדם ומדובר במכה בודדת וחד פעמית. נוסף על כך ציין שלנאשם אין הרשעות קודמות והאירוע הוא אירוע בודד וחריג בנוף חייו הנורמטיבי ואינו אופייני לו. כן טען שחלף זמן ניכר מיום האירוע שלא באשמת הנאשם אלא כתוצאה מהתנהלות לקויה של רשויות האכיפה ויש בכך להוביל להקלה בעונשו של הנאשם משיקולי צדק.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

5. כידוע, העיקרון המנחה בקביעת העונש הוא **עיקרון ההלימה**, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש שיטל עליו (להלן: "העיקרון המנחה").

בית המשפט מצווה לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה בהתאם לעיקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

6. במקרה דנא, **הערך החברתי המוגן שנפגע** כתוצאה ממעשה הנאשם הוא שמירה על שלמות גופו, בטחונו, כבודו ושלוות נפשו של הקטין המתלונן.

7. לענין **מידת הפגיעה בערך המוגן**, נראה כי האירוע ממוקם ברף חומרה לא מבוטל. נכון, מדובר במכה אחת בודדת וחד פעמית ולא במעשה ממושך או בעל מאפיינים של אכזריות או התעללות שעלול היה להוביל לנזקים קשים יותר. ברם, חומרת התוצאה - סטייה במחיצת האף וגשר האף שחייבה טיפול רפואי ופרוצדורה ניתוחית לתיקון הנזק, מעלה את חומרתו היחסית של המעשה.

8. בחנתי את מדיניות הענישה הנוהגת ומצאתי שזו נעה במנעד רחב שבין מאסר על תנאי שלצדו רכיב עונשי מוחשי של של"צ או פיצוי ועד למאסר בעבודת שירות.

לצורך גיבוש מסקנתי זו, עיינתי בפסקי הדין שלהלן:

ת"פ (ב"ש) 45472-02-14 **מדינת ישראל נגד אוחיון** (24/07/2017); תפ (נצ') 1126/05 **מדינת ישראל נ' סרוסי** (26/11/2006); רע"פ 5662/18 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (02.08.2018); ת"פ (חיפה) 28706-12-16 **מדינת ישראל נ' כנאני** (18/1/2018).

9. אשר **לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **היעדר תכנון מוקדם**; העבירה נעברה ללא תכנון מוקדם אלא כהתפרצות

כעס ספונטאנית.

ב. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה;** למתלון נגרם נזק שחייב טיפול רפואי ואף ניתוח לתיקון הסטיות בגשר האף ובמחיצת האף.

ג. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה;** בהכרעת הדין קבעתי, כי הנאשם פעל תחת הרושם הקשה של תקיפת בנו הקטין לנגד עיניו.

ד. **מאפייני המעשה;** מדובר היה במכה אחת וחד פעמית.

גזירת העונש המתאים לנאשם

10. בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** ולתת להן משקל, ובלבד שהעונש לא יחרוג מתחם העונש ההולם.

11. בהתאם לכך נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **התנהלות רשויות אכיפת החוק, וחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה;** דומה שמערכת אכיפת החוק לא פעלה במהירות ובשקיפה ראויה לטפל במקרה זה שלגביו עתר ב"כ המאשימה להשתתף שישה חודשי מאסר בפועל, וזאת בלשון המעטה. בעקבות השיהוי הניכר בטיפול בתיק, נגרם לנאשם עינוי דין.

ובמה דברים אמורים?

העבירה נעברה בחודש ספטמבר שנת 2011. אמו של המתלון הגישה תלונה ביום 28.09.2011 שבעקבותיה הוכרז הנאשם כדרוש לחקירה אולם המתלון לא נחקר. ביום 15.03.2012 ביטלה האם את תלונה ורק באותו יום נשלחה פנייה מהמשטרה לחוקרת ילדים כדי לתאם את חקירת המתלון. הנאשם נחקר רק כ-7 חודשים לאחר האירוע. כתב האישום הוגש בשנת 2015 ונמחק עקב אי איתור הנאשם. המשטרה לא פעלה בנמרצות הראויה לאיתור הנאשם, מה שהוביל לכך שכתב האישום הוגש מחדש אך ביום 30.04.2017. כיום, אנו עומדים בשלהי חודש פברואר שנת 2019, בחלוף כמעט 8 שנים מאז שנעברה העבירה.

אין ספק שמדובר בשיהוי בלתי סביר שגרם לנאשם עינוי דין שיש בו כדי להקל עם הנאשם.

בהקשר זה יוזכר, כי בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה - הנחיה מס' 4.1202 שכותרתה: **"משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום"** נאמרו בסעיף 1(ב) הדברים שלהלן:

"אכן עינוי דין זה מהווה שיקול מרכזי בצורך לזרז את הליכי החקירה והמשפט. עבריון צפוי לשאת את העונש שיפסוק לו בית המשפט בהתאם לחוק ולנסיבות המקרה, ואין הוא אמור לשאת עונש

נוסף של עיניו דין, הנובע מהתמשכות בלתי מוצדקת של ההליכים במשטרה, בתביעה או בבית המשפט".

כך גם בהלכה הפסוקה נקבע שהתמשכות בלתי מוצדקת של הליכי חקירה, הגורמת לשיהוי בלתי סביר בהגשת כתב אישום, היא שיקול בעל השפעה על גזירת הדין.

לעניין זה, יפים דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 4434/10 יחזקאל נגד מדינת ישראל (16.03.2016):

" [...] המסקנה היא שבמלאכת גזירת הדין, ניתן להביא בחשבון טענה של שיהוי משמעותי בהגשתו של כתב אישום, אולם בכל מקרה ומקרה יש להכריע את משקלה של טענה זו בהתאם לנסיבות, בשים לב לכלל השיקולים הבאים בחשבון בשלב זה. ייתכנו מקרים בהם עצם השיהוי בהגשת כתב האישום ישפיע במידה פחותה ביותר, ואולי אף לא ישפיע כלל, על התוצאה הסופית, וייתכנו מקרים בהם השיהוי בהגשת כתב האישום ישפיע בצורה ניכרת על התוצאה הסופית. לא הרי שיהוי קצר, כהרי שיהוי של שנים רבות ללא כל הצדקה והסבר, לא הרי עבירות סבוכות המצריכות בדיקה וחקירה מעמיקה, כהרי עבירות שאינן מצריכות חקירה ואיסוף ראיות מעמיק, לא הרי עבירה חמורה, כהרי עבירה קלת ערך, לא הרי מקרה בו תרם הנאשם לשיהוי, כהרי מקרה בו כל האשמה מוטלת על כתפי רשויות התביעה והחקירה, לא הרי מקרה בו הקורבן נפגע פגיעה ממשית ממעשי הנאשם, כהרי מקרה בו הפגיעה קלת ערך, לא הרי מקרה בו השיהוי לא פגע בהגנתו של הנאשם, כהרי מקרה בו הנאשם לא יכול להתגונן כראוי לאור חלוף הזמן. כל מקרה ומקרה ונסיבותיו עמו, בשים לב גם לעומס הרב המוטל על כתפי רשויות החקירה והתביעה. "

ב. היעדר עבר פלילי; הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי ללא עבר פלילי כלשהו ומקרה זה הוא בבחינת מעידה ראשונה. במהלך ניהול התיק התרשמתי מהנאשם לחיוב כאדם מועיל וכאיש משפחה, כך שאין חשש שייכשל במעשה מעין זה. עדות לכך ניתן למצוא גם בעובדה שהנאשם לא עבר עבירות נוספות במהלך הזמן הניכר שחלף מאז האירוע.

ג. עוד התחשבתי בכך שבין משפחת המתלון למשפחת הנאשם קיימים קשרי חברות ושכנות קרובים. למעשה, אבי המתלון ודודו, הם חברי ילדות של הנאשם. יחסים חבריים אלה שבין שתי המשפחות המשיכו גם לאחר האירוע והם שהובילו את משפחת המתלון לבטל את תלונתם נגד הנאשם.

12. לאחר שנתתי דעתי לכלל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובפרט לחלוף הזמן הניכר מעת שנעברה העבירה, להיעדר עבר פלילי וליחסים הטובים שבין משפחת המתלון למשפחת הנאשם, הגעתי לכלל מסקנה שיש למקם את הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, קרי, לגזור עליו עונש של מאסר על תנאי שבצדו פיצוי למתלון.

סוף דבר

13. לאחר ששקלתי את רכיבי הענישה - סוגם ומידתם ואת השפעתם ההדדית, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **4 חודשי מאסר שאותם לא יישא הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום גזר הדין עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בה בדין בתוך התקופה או לאחריה.**

ב. **פיצוי למתלונן בסך ₪ 5,000 שיחולק ל-10 תשלומים שווים ורצופים שישולמו החל מיום 01.04.2019 ויתר התשלומים בכל אחד בחודש בתשעת החודשים העוקבים שלאחריו. לא ישולם תשלום במועדו יעמוד כל סכום הפיצוי לפירעון מיד.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ' אדר א' תשע"ט, 25 פברואר 2019, במעמד הצדדים.